Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (десети състав)

3 септември 2026 година*

„Обжалване — Дъмпинг — Регламент за изпълнение (ЕС) 2021/1100 — Внос на някои горещовалцовани плоски продукти от желязо, от нелегирани стомани или от други легирани стомани с произход от Турция — Окончателно антидъмпингово мито — Изчисляване на нормалната стойност — Обективно сравнение — Регламент (ЕС) 2016/1036 — Член 2, параграф 5 — Член 2, параграф 10, буква й) — Корекции — Конвертиране на валути — Хеджиране на печалбите и загубите — Член 18, параграф 3 и 6 — Съдействие от заинтересованите страни“

По дело C-499/24 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 17 юли 2024 г.,

Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, установено в Истанбул (Турция),

İskenderun Demir ve Çelik AŞ, установено в Паяс (Турция),

Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ, установено в Гебзе (Турция),

представлявани от J. Cornelis и F. Graafsma, advocaten,

жалбоподатели,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, представлявана, първоначално от G. Gattinara, G. Luengo и J.Zieliński, впоследствие от G. Gattinara и J. Zieliński, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (десети състав),

състоящ се от: E. Regan, изпълняващ функцията на председател на десети състав, D. Gratsias и B.Smulders (докладчик), съдии,

генерален адвокат: R. Norkus,

секретар: A. Calot Escobar,

* Език на производството: английски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 20 ноември 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ и Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ (наричани по-нататък съответно „Erdemir“, „Isdemir“ и „Ersem“) искат отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 8 май 2024 г., Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları и др./Комисия (T-629/21, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2024:303), с което Общият съд отхвърля жалбата им за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) 2021/1100 на Комисията от 5 юли 2021 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателно събиране на временното мито, наложено върху вноса на някои горещовалцовани плоски продукти от желязо, от нелегирани стомани или от други легирани стомани с произход от Турция (ОВ L 238, 2021 г., стр. 32, наричан по-нататък „спорният регламент“).

Правна уредба

Международното право

2 С Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.) (ОВ L 336, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 3), Съветът на Европейския съюз одобрява Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО), подписано в Маракеш на 15 април 1994 г., както и споразуменията от приложения 1—3 към посоченото споразумение, сред които е Споразумението за прилагането на член VI на Общото споразумение по митата и търговията (1994) (ОВ L 336, 1994 г., стр. 103; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 112, наричано по-нататък „Антидъмпинговото споразумение“).

3 Член 2 от Антидъмпинговото споразумение е озаглавен „Определяне на дъмпинга“ и предвижда:

„2.1 За целите на това споразумение една стока се счита за „дъмпингова“, т.е. въведена в търговията на друга държава на по-ниска от нормалната ѝ стойност, ако експортната цена на стоката, която се изнася от една държава в друга, е по-ниска от сравнимата с нея цена в обичайния ход на търговия за подобна стока, когато е предназначена за потребление в страната износител.

2.2 […]

2.2.1 Продажбите на подобния продукт на вътрешния пазар на страната износител или в трета страна по цени, по-ниски от единичните производствени цени (фиксирани и

свободни), плюс добавката за административни, продажни и други разходи, могат да се разглеждат като невместващи се в нормалния ход на търговията поради цената и могат да бъдат пренебрегнати при определяне на нормалната стойност, само ако властите решат, че тези продажби са извършени в един продължителен период от време в значителни количества и по цени, които не позволяват възвръщането на всички разходи в един разумен срок от време. Ако цените, които са по-ниски от единичните производствени цени в момента на продажбата, са по-високи от средните единични производствени цени за периода на разследване, се приема, че тези цени осигуряват възвръщане на разходите в разумен срок от време.

2.2.1.1 За целите на параграф 2 обикновено разходите следва да се изчисляват въз основа на официални документи, съхранявани от износителя или производителя, който е обект на разследване, при условие че тези официални документи съответстват на общоприетите принципи на счетоводство в страната износител и в достатъчна степен отразяват разходите, свързани с производството и продажбата на разглежданата стока. Властите следва да имат предвид всички налични доказателства за правилното разпределение на разходите, включително и доказателствата, предоставени от износителя или производителя в хода на разследването, при условие че това разпределение е било използвано в миналото от износителя или производителя, по-конкретно по отношение на определянето на съответни амортизационни и преоценъчни периоди, отпуснатите средства за капиталовложения и други разходи за развитие. Освен ако вече не е отразено в разпределението на разходите по настоящата подточка, разходите съответно се коригират относно тези невъзвръщаеми части, които благоприятстват бъдещото и/или настоящото производство, или за обстоятелства, при които разходите по време на разследването са повлияни от действия, свързани с пускането в експлоатация на предприятия. […]

2.2.2 За целите на параграф 2 сумите за административни, продажни и общи разходи и за печалба следва да се основават на действителни данни за производството и продажбите при обичайния ход на търговия на подобната стока, извършени от разследвания износител или производител. Когато тези суми не могат да бъдат определени на тази база, сумите могат да се определят на базата на:

i) действителните разходи, понесени и направени от въпросния износител или производител във връзка с производството и продажбата на вътрешния пазар в страната на произход на същата обща категория стоки;

ii) средно претеглената стойност на действителните разходи, понесени и направени от другите износители или производители, предмет на разследване, по отношение на производството и продажбите на подобния продукт на вътрешния пазар на страната на произход;

iii) всеки друг рационален метод, при условие че сумата на печалбата, определена по този начин, не трябва да надвишава печалбата, която обикновено се реализира от други износители или производители при продажба на стоки от същата обща категория на вътрешния пазар на страната на произход.

[…]

2.4 Трябва да бъде направено справедливо сравнение на експортната цена с нормалната стойност. Сравнението следва да се направи на едно и също ниво на търговия, което

обикновено е нивото на излизане от производство (ex-factory), и по отношение на продажби, извършени доколкото е възможно по едно и също време. Във всеки отделен случай, според неговите особености, следва да се има предвид допустима сума за онези разлики, които влияят върху сравнимостта на цените, включително разликите в условията и срока на продажбата, данъчното облагане, обема на търговията, количествата, физическите характеристики, както и всякакви други различия, за които е доказано, че влияят върху сравнимостта на цените. […] В случаите, посочени в параграф 3, следва да се имат предвид допустими суми за разходи, включително за мита и данъци, направени в периода между вноса на стоките и препродажбата им, както и за натрупаните печалби. Ако в тези случаи е била нарушена сравнимостта на цените, властите следва да определят нормалната стойност на ниво на търговия, което е еквивалентно на ниво на търговията на конструираната експортна цена, или следва да имат предвид елементите, описани в тази алинея. Властите следва да уведомяват заинтересованите страни каква информация е необходима, за да бъде гарантирано едно справедливо сравнение, и няма да налагат неразумно висока тежест на доказателството за тези страни.

2.4.1 Когато сравнението съгласно параграф 4 изисква конвертиране от една валута в друга, такова конвертиране следва да се извършва по обменния курс към датата на продажбата, при условие че когато продажбата на валутата на фючърсен пазар е пряко свързана със съответната продажба за износ, се използва обменният курс на фючърсната сделка. Не трябва да се вземат предвид колебанията в обменните курсове, а при провеждане на разследването властите следва да предоставят на износителите най-малко 60 дни, за да регулират експортните си цени с цел да отразят постоянното движение на валутните курсове за периода на разследването.

2.4.2 Съгласно разпоредбите относно справедливото сравнение в параграф 4 наличието на дъмпингов марж във фазата на разследването обикновено следва да се установи въз основа на сравнение между среднопретеглената нормална стойност и среднопретеглената стойност на цените на всички сравними експортни сделки или като се сравни нормалната стойност с експортните цени въз основа на подхода „сделка със сделка. […]

[…]“.

Правото на Съюза

4 Съображение 27 от Регламент (ЕС) 2016/1036 на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2016 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейския съюз (ОВ L 176, 2016 г., стр. 21, наричан по-нататък „основният регламент“) гласи:

„Необходимо е да се предвиди, че за установяване на констатациите може да се ползва и друга информация, ако страните не оказват достатъчно съдействие, както и че тази информация може да е по-малко благоприятна за страните, отколкото в случай на оказване на съдействие“.

5 Член 2 от основния регламент е озаглавен „Определяне на дъмпинга“ и предвижда:

„А. НОРМАЛНА СТОЙНОСТ

1. Нормалната стойност се основава обикновено на реално платената или подлежаща на плащане цена от независими купувачи в страната на износа при обичайни търговски условия.

[…]

3. Когато няма продажби или има нисък обем на продажби на сходен продукт при обичайни търговски условия или когато поради специфичната пазарна ситуация такива продажби не позволяват да се направи точно сравнение, нормалната стойност на сходен продукт се определя на основата на разходите за производство в страната на произхода, увеличена с обосновани по размер разходи за продажба, общи и административни разходи и реализиране на печалба, или на основата на експортните цени, при обичайни търговски условия, при износ за съпоставима трета страна, при условие че тези цени са представителни.

[…]

5. Разходите се определят обикновено въз основа на счетоводните книги, водени от разследваната страна, при условие че тези книги са водени в съответствие с общоприетите счетоводни стандарти на съответната страна и е видно, че те отразяват достоверно разходите, свързани с производството и продажбата на разглеждания продукт.

Ако разходите, свързани с производството и продажбата на продукта, обект на разследването, не са подходящо отразени в документите на съответната страна, те се коригират или установяват на базата на разходите на други производители или износители в същата страна или, когато такава информация не е на разположение или не може да се използва, на всяка друга приемлива основа, включително информация от други представителни пазари.

Вземат се предвид всички предоставени доказателства за подходящо разпределение на разходите, при условие че е видно, че тези разходи са вече усвоени. При липса на друг по-подходящ метод с предимство се прилага разпределението на разходите на основата на оборота. Разходите се коригират по съответния начин с извънредните разходи, направени във връзка с бъдещо и/или текущо производство, освен ако тези разходи не са включени вече в разпределението на разходите по настоящата алинея.

[…]

6. Размерът на разходите за продажба, общите и административните разходи и размерът на печалбата се определят на основата на действителните данни за производството и продажбите на сходен продукт при обичайни търговски условия от разследвания износител или производител. Когато тези размери не могат да бъдат определени на основата на тези данни, те могат да се определят на основата на:

а) среднопретеглените действителни суми, определени за други износители или производители, по отношение на които се провежда разследване на производството и продажбите на сходен продукт на вътрешния пазар на страната на произхода;

б) действителните суми, приложими за разглеждания износител или производител, при обичайни търговски условия, по отношение на производството и продажбите на продукти от същата обща категория на вътрешния пазар на страната на произхода;

в) всеки друг обоснован метод, при условие че размерът на определената чрез него печалба не превишава печалбата, обичайно реализирана от други износители или производители при продажба на продукти от същата обща категория на вътрешния пазар на страната на произхода.

[…]

Б. ЕКСПОРТНА ЦЕНА

[…]

В. СРАВНЕНИЕ

10. Извършва се обективно сравнение между експортната цена и нормалната стойност. Това сравнение се прави на едно и също ниво на търговия, по отношение на продажби, колкото е възможно по-близки по време и като се вземат под внимание други разлики, които засягат сравнимостта на цените. Когато нормалната стойност и експортната цена не са определени на такава сравнима основа, се държи сметка — за всеки конкретен случай съобразно особеностите му — под формата на корекции за разлики в онези фактори, за които се твърди или се установи, че засягат цените и тяхната сравнимост. Корекции, които дублират вече извършените, не се допускат, особено при отчитане на отстъпки, рабати, количества и ниво на търговията. Когато са изпълнени посочените условия, корекции могат да се правят за посочените по-долу фактори:

[…]

й) Конвертиране на валути

Когато сравнението на цените изисква конвертирането на валути, такова конвертиране се извършва при прилагане на валутния курс на датата на продажбата, освен ако продажбата на чуждестранна валута на форуърдни пазари е пряко свързана със сделката по износа, като в този случай се използва валутният курс „форуърд“. Обикновено за дата на продажба се приема датата на фактуриране, но може да се приеме и датата на договора, поръчката или потвърждението на поръчката, ако те по-адекватно отразяват съществените условия, при които е извършена продажбата. Колебания на валутните курсове се игнорират и износителите имат право на 60 дни, в рамките на които да отчетат устойчивото движение на валутните курсове през разследвания период.

[…]“.

6 Член 6 от този регламент е озаглавен „Разследване“ и гласи:

„1. След започване на разследването [Европейската комисия], в сътрудничество с държавите членки, започва разследване на ниво на [Европейския съюз]. Предмет на разследване са дъмпингът и вредата от него, като те се разследват едновременно.

За да бъде представителен резултатът от разследването, се определя период на разследване, който в случаите на дъмпинг, обхваща не по-малко от шест месеца непосредствено преди започването на процедурата.

Информация, отнасяща се до период след периода на разследване обикновено не се взема предвид.

2. За отговор по използваните в антидъмпинговото разследване въпросници на страните се дава най-малко 30-дневен срок. Срокът за износителите започва да тече от датата на получаване на въпросниците, като те се считат за получени една седмица от датата на тяхното изпращане до износителя или предаване на подходящ дипломатически представител на страната на износа. Този срок може да бъде удължен с 30 дни, като се отчетат надлежно сроковете на разследването и ако разследваната страна посочи уважителни причини за такова продължаване, свързани с особени обстоятелства.

[…]“.

7 Член 16 от посочения регламент е озаглавен „Контролно посещение“ и гласи:

„1. Ако счете за необходимо, Комисията провежда контролни посещения с цел проверка на документацията на вносителите, износителите, търговците, представителите, производителите, търговските обединения и организации и достоверността на подадената информация за дъмпинг и вреда. Комисията може да реши да не осъществи контролно посещение, ако липсва надлежен и навременен отговор.

2. Комисията осъществява при необходимост разследвания в трети страни, в случай че получи съгласието за това на съответните дружества, нотифицира представителите на правителството на въпросната страна и те не възразят срещу разследването. След получаване на съгласието на съответните дружества, Комисията нотифицира органите на страната на износа за имената и адресите на дружествата, които трябва да бъдат посетени, както и за договорените за това дати.

3. Съответните дружествата получават информация за естеството на информацията, обект на проверка по време на проверката на място, както и за евентуална друга информация, която следва да бъде предоставена по време на такива контролни посещения, без това да изключва възможността от предявяване на искания по време на проверката за повече подробности по събраната допълнително информация.

[…]“.

8 Член 18 от същия регламент е озаглавен „Неоказване на съдействие“ и гласи:

„[…]

3. Ако предоставената от заинтересована страна информация не е съвършена във всяко едно отношение, тя не се изключва автоматично, ако недостатъците в нея не са от естество, което да причини неоправдани трудности при достигането до логично приемливи заключения и ако информацията е предоставена по подходящ начин, навреме и може да бъде проверена, и ако страната е действала, полагайки всички усилия.

[…]

6. Ако заинтересована страна откаже съдействие или окаже само частично съдействие, като по този начин препятства получаването на релевантна информация, резултатът от разследването за такава страна може да бъде по-малко благоприятен отколкото, ако тя би сътрудничила“.

Обстоятелствата по спора

9 Обстоятелствата по спора са изложени в точки 2—10 от обжалваното съдебно решение и могат да се обобщят, както следва:

„2 Жалбоподателите са дружества, учредени по турското право. Erdemir и Isdemir извършват дейност по производство и продажба на горещовалцовани плоски продукти. Ersem е свързан с тях търговец.

3 На 14 май 2020 г. Европейската комисия започна антидъмпингово разследване по отношение на вноса в Европейския съюз на някои горещовалцовани плоски продукти от желязо, от нелегирани стомани или от други легирани стомани (наричани по-нататък „разглежданият продукт“) с произход от Турция (наричано по-нататък „разследването“).

4 Разследването обхваща периода от 1 януари 2019 г. до 31 декември 2019 г. (наричан по-нататък „разследваният период“). Анализът на тенденциите, които са от полза за оценка на вредата, обхваща периода от 1 януари 2016 г. до края на разследвания период. В хода на разследването жалбоподателите представят писмените си становища.

5 Жалбоподателите са сред тримата включени в извадката турски износители и на 7 юли 2020 г. представят отговор на въпросника, както и отговори на искане за предоставяне на допълнителна информация на 26 август 2020 г. (за Erdemir), на 10 септември 2020 г. (за Isdemir) и на 21 септември 2020 г. (за Ersem).

6 От 28 септември до 9 октомври 2020 г. се извършва кръстосана проверка от разстояние.

7 На 6 януари 2021 г. Комисията приема Регламент за изпълнение (ЕС) 2021/9 за налагане на временно антидъмпингово мито върху вноса на някои горещовалцовани плоски продукти от желязо, от нелегирани стомани или от други легирани стомани с произход от Турция (ОВ L 3, 2021 г., 2021 г., стр. 4) и налага временно антидъмпингово мито от 5,4 % върху износа на жалбоподателите за Съюза на разглеждания продукт.

8 На 23 април 2021 г. Комисията съобщава на жалбоподателите окончателните факти и съображения, въз основа на които възнамерява да наложи окончателните антидъмпингови мита.

9 На 6 май 2021 г. Комисията съобщава на жалбоподателите допълнителни окончателни констатации, според които антидъмпинговите мита, които тя възнамерява да наложи на жалбоподателите, са намалени на 5 %. Жалбоподателите представят становищата си по тези констатации на 10 май 2021 г.

10 На 5 юли 2021 г. Комисията приема [спорния] регламент за налагане на антидъмпингово мито от 5 % върху вноса в Съюза на разглеждания продукт, произвеждан от жалбоподателите“.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

10 На 29 септември 2021 г. жалбоподателите подават в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорния регламент.

11 В подкрепа на жалбата си за отмяна те изтъкват четири основания. Първото основание е нарушение на член 2, параграф 5, параграф 10, първо, второ, трето и пето изречение, както и параграф 10, буква й) от основния регламент. Второто основание е нарушение на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, на член 2.4 от Антидъмпинговото споразумение и на принципа на добра администрация, тъй като Комисията е отхвърлила корекция на печалбите и загубите от хеджиране. С третото си основание жалбоподателите твърдят, че са нарушени член 2, параграфи 5 и 6, както и параграф 10 първо, второ и трето изречение от основния регламент. Накрая, четвъртото основание е нарушение на член 2, параграф 6 от основния регламент и на член 2.2.2 от Антидъмпинговото споразумение.

12 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля тези четири основания, а оттам и жалбата в нейната цялост.

Искания на страните пред Съда

13 С жалбата си жалбоподателите искат от Съда:

– главно искане:

  – да отмени обжалваното съдебно решение,

  – да отмени спорното решение,

  – да осъди Комисията да заплати съдебните разноски в производството по обжалване и производството пред Общия съд.

– при условията на евентуалност:

  – да върне делото на Общия съд за ново разглеждане и

  – да не се произнася по съдебните разноски, направени в производството пред двете инстанции.

14 Комисията иска от Съда:

– да отхвърли жалбата и

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

По жалбата

15 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите излагат осем основания. Първото основание е изведено от липса на мотиви и от нарушение на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент поради неправилно тълкуване на довода на жалбоподателите в първоинстанционното производство, че всички цифрови данни са били предоставени в една и съща валута и че следователно извършеното от Комисията последващо конвертиране не е било необходимо. В подкрепа на второто си основание жалбоподателите твърдят, че е нарушено задължението да се вземат предвид споразуменията на СТО при тълкуването на разпоредбите на основния регламент. С трето си основание жалбоподателите упрекват Общия съд, че е нарушил член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, като е счел, че член 2, параграф 5 от посочения регламент не предвижда задължение за използване на конкретен валутен курс. С четвъртото си основание жалбоподателите твърдят, че Общият съд е изопачил доказателствата, като е счел, че те са поискали и са се отнесли положително към конвертирането на месечна база и самите те са приложили такова конвертиране. С петото си основание жалбоподателите упрекват Общия съд, че е възложил прекомерна тежест на доказване, като е изискал да се предостави нова информация за разходите в турски лири. Шестото основание е изведено от неправилно тълкуване на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент. Седмото основание е изведено от липса на мотиви на обжалваното съдебно решение, тъй като Общият съд не е разгледал част от доводите, изложени от жалбоподателите в първоинстанционното производство. Накрая, с осмото си основание жалбоподателите твърдят, че Общият съд е тълкувал неправилно практиката на Съда и на Общия съд относно задължението за предоставяне на информация, което тежи върху производителите износители, които са обект на антидъмпингово разследване, и е придал на това задължение обхват, който може да обезсмисли задължението на Комисията за полагане на грижа и за добра администрация.

По първото основание

Доводи на страните

16 С първото си основание жалбоподателите твърдят по същество, че в точки 45, 47—49 и 68 от обжалваното съдебно решение Общият съд е нарушил задължението си за мотивиране, тъй като е тълкувал неправилно довода на жалбоподателите в първоинстанционното производство, че конвертирането на валути може да се извърши само когато е необходимо и е приложил неправилно член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент.

17 Според жалбоподателите Общият съд е разгледал въпроса дали по принцип конвертирането на валути е било необходимо, щом жалбоподателите вече са конвертирали в щатски долари (USD) всички сделки, които не са били в тази валута — която е тяхната счетоводна валута — за целите на счетоводното им отчитане към датата на сделката. Пред Общия съд се оспорвало именно извършеното от Комисията последващо конвертиране, тъй като то не било необходимо за извършването на обективно сравнение. Всъщност всички релевантни данни, които са необходими за сравняването на цените (продажбите на вътрешния пазар, експортните продажби, производствените разходи и данните относно

разходите за продажба, административните разходи и другите общи разходи), били декларирани в щатски долари, поради което не било необходимо да се извършва конвертиране съгласно член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент. При това положение извършеното от Комисията второ конвертиране било излишно и следователно нарушавало тази разпоредба.

18 Общият съд обаче не разгледал необходимостта от това второ конвертиране на валути с оглед на формулираните от него критерии, съгласно които Комисията трябва да обоснове извършеното конвертиране на експортните продажби, продажбите на вътрешния пазар и производствените разходи. Този пропуск се изразявал в липса на мотиви и неправилно прилагане на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент. Това се отнасяло и за точка 68 от обжалваното съдебно решение, съгласно която производствените разходи трябва да се конвертират в турски лири, тъй като е било счетено за необходимо експортните цени и нормалната стойност да се конвертират в тази валута, за да се гарантира обективно сравнение по смисъла на член 2, параграф 10 от този регламент.

19 Комисията твърди, че това основание трябва да се отхвърли по същество и че е неотносимо.

Съображения на Съда

20 Съгласно постоянната съдебна практика мотивите на съдебното решение трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на Общия съд, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетото решение, а на Съда — да упражни своя контрол (решения от 13 януари 2022 г., Германия — Ville de Paris и др./Комисия, C-177/19 P—C-179/19 P, EU:C:2022:10, т. 37 и цитираната съдебна практика, и от 14 ноември 2024 г., LE/Комисия, C-781/22 P, EU:C:2024:960, т. 73).

21 От друга страна, съгласно член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент може да се извърши корекция под формата на конвертиране на валути, за да се гарантира обективно сравнение между експортната цена и нормалната стойност.

22 В случая, противно на твърдяното от жалбоподателите, Общият съд е разгледал въпроса дали „последващото“ конвертиране на валути — което съответства на „второто“ конвертиране, посочено от жалбоподателите — е необходимо. Преди да прецени в точка 49 от обжалваното съдебно решение законосъобразността на това конвертиране, Общият съд ясно констатира, че жалбоподателите са представили свои счетоводни данни, конвертирани в щатски долари. Така в точка 44 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че страните не спорят, че щатският долар е основната счетоводна валута на жалбоподателите. В точка 45 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че „[в]ъз основа на счетоводните отчети [на жалбоподателите] Комисията е конвертирала в турски лири, от една страна, данните, които са представени в щатски долари, а именно данните относно продажбите на вътрешния пазар, експортните продажби, корекциите на продажбите и производствените разходи, преминавайки през евро, и от друга страна, данните относно експортните продажби, фактурирани от жалбоподателите в евро“. След това в точка 46 от обжалваното съдебно решение Общият съд припомня, че Комисията е обосновала „конвертирането“ в съображение 127 от спорния регламент. В това съображение обаче Комисията отбелязва по същество, първо, че е констатирала, че жалбоподателите са осъществявали сделки в щатски долари, в евро и в турски книги и че следователно е трябвало да се извърши конвертиране на валути, за да се изразят стойностите във валута, която позволява извършването на сравнение. Второ, Комисията

посочва, че не оспорва факта, че самите жалбоподатели са конвертирали всички стойности в щатски долари, тъй като тази валута е счетоводната им валута. Въпреки това тази институция счита за уместно да използва валутата на съответната държава, а именно турската лира, за целите на сравнението на нормалната стойност и експортната цена.

23 В точка 47 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че конвертирането на валути е необходимо, за да може да се направи обективно сравнение, тъй като, както признават жалбоподателите, експортните им продажби за Съюза са в евро и в щатски долара, докато всички фактури за продажби на вътрешния пазар, с изключение на една фактура на Ersem, са в турски лири, а щатският долар е посочен само като допълнителна валута. Освен това, след като фактурата е платена, плащането се оформя в някоя от тези валути.

24 По този начин Общият съд не е нарушил член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент. Всъщност тази разпоредба не задължава Комисията да вземе предвид валутата, за която жалбоподателите са декларирали, че използват за своите счетоводни операции. Както правилно приема Общият съд в точка 48 от обжалваното съдебно решение, когато конвертирането се окаже необходимо, член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент не задължава Комисията да конвертира валутата на експортните продажби в исканата от производителя износител валута. Следователно фактът, че самите жалбоподатели са конвертирали валути за счетоводни цели, не е достатъчен, за да се установи, че Комисията е нарушила тази разпоредба, когато въз основа на нея е извършила конвертиране във валута, различна от използваната от жалбоподателите.

25 От тези съображения следва, че противно на твърдяното от жалбоподателите, Общият съд е разгледал конкретно, а не по принцип дали извършеното от Комисията „второ конвертиране“, а именно конвертирането в турски лири, е било необходимо в случая. Той е разгледал конкретно и дали представените от Комисията доказателства отговарят на критериите, които е посочил по-специално в точки 40, 42 и 43 от обжалваното съдебно решение.

26 По този начин Общият съд е изпълнил задължението си за мотивиране и не е нарушил член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент.

27 Поради това първото основание трябва да се отхвърли по същество.

По второто основание

Доводи на страните

28 С второто основание се оспорват точки 63, 66, 67 и 70 от обжалваното съдебно решение. Основанието е изведено от неизпълнение на задължението да се вземат предвид споразуменията на СТО при тълкуването на разпоредбите на основния регламент.

29 Според жалбоподателите от точка 31 от решение от 20 януари 2022 г., Комисия/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38), следва по-специално, че предимството на сключените от Съюза международни споразумения пред разпоредбите на вторичното право на Съюза повелява последните да се тълкуват, доколкото е възможно, в съответствие с тези споразумения. В точка 63 от обжалваното съдебно решение обаче

Общият съд приел, че член 2.2.1.1 от Антидъмпинговото споразумение „не оказва влияние върху тълкуването, което трябва да се възприеме на член 2, параграф 5, първа алинея от основния регламент“.

30 Следователно като отказал неоснователно да вземе предвид член 2.2.1.1 от Антидъмпинговото споразумение, както се тълкува от специализираните групи и от Апелативния орган на СТО, за целите на тълкуването на член 2, параграф 5, първа алинея от основния регламент, Общият съд бил пренебрегнал ограниченията на правомощието на разследващите органи да не се позовават на счетоводните книги на производител износител. Следователно в случая, за да не се позове на счетоводните книги на жалбоподателите, Комисията трябвало да докаже наличието на „императивно съображение“, което тя не била направила.

31 Освен това използваният в член 2, параграф 5 от основния регламент израз „въз основа на счетоводните книги“ не означавал, че разследващият орган може свободно да коригира или обработва счетоводните книги. Съгласно член 2, параграф 5, трета алинея, второ изречение от този регламент, разследващият орган наистина можел да извърши някои корекции на разходите за по-точно изчисление и за да се гарантира действителна връзка между отразените в счетоводните книги разходи и разходите за производството и продажбата на разглеждания конкретен продукт. Според жалбоподателите обаче този въпрос не бил поставян пред Общия съд, тъй като Комисията приела направеното от жалбоподателите разпределение на разходите.

32 Следователно Общият съд не бил взел предвид съдебната практика на специализираните групи и на Апелативния орган на СТО, като приел в точка 66 от обжалваното съдебно решение, че „Комисията не е длъжна да се доверява, без да извърши проверка, на счетоводните книги, представени от съответната страна в хода на разследването, и […] не е длъжна да ги използва във вида, в който са представени“.

33 Комисията иска това основание да бъде отхвърлено, тъй като почива на неправилно тълкуване на точка 63 от обжалваното съдебно решение. Освен това, доколкото е насочено срещу точки 67 и 70 от това решение, основанието било неотносимо. При всички положения то било неоснователно.

Съображения на Съда

34 Трябва да се констатира, че второто основание почива на неправилно тълкуване на точка 63 от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд приема, че „текстът на [ч]лен 2.2.1.1 от Антидъмпинговото споразумение, на който се позовават жалбоподателите, е почти идентичен с текста на член 2, параграф 5, първа алинея от основния регламент и следователно не оказва влияние върху тълкуването, което следва да се възприеме на последния член“.

35 Всъщност, противно на твърдяното от жалбоподателите, от това съображение е видно, че Общият съд не е отказал да вземе предвид член 2.2.1.1 от Антидъмпинговото споразумение, нито релевантните решения на специализираните групи или на Апелативния орган на СТО, а напротив, взел е предвид текста на тази разпоредба и е посочил, че той е „почти идентичен“ с текста на член 2, параграф 5 от основния регламент. По този начин Общият съд не е счел че самият член 2.2.1.1 от това споразумение е

ирелевантен, а че текстът на тази разпоредба не съдържа никаква допълнителна индикация за целите на тълкуването на член 2, параграф 5 от основния регламент предвид почти идентичния текст на тези две разпоредби.

36 Освен това Общият съд не може да бъде упрекнат, че не е взел предвид релевантните решения на СТО относно тълкуването на член 2.2.1.1 от Антидъмпинговото споразумение, които са посочени в първоинстанционната жалба. Всъщност от обжалваното съдебно решение е видно, че без да поставя под въпрос посоченото, в точка 69 от същото, решение на специализираната група на СТО, съгласно което Комисията може да откаже да вземе предвид счетоводните книги на съответния производител само ако може да докаже наличието на „императивно съображение“, Общият съд констатира в точка 70 от това съдебно решение, като се позовава на вече посоченото в точка 67 от него, че Комисията не е се е отклонила от счетоводните книги на жалбоподателите. Следователно на още по-силно основание тази институция не трябва да доказва наличието на такова „императивно съображение“.

37 При това положение от обжалваното съдебно решение не следва, че Общият съд е тълкувал член 2, параграф 5 от основния регламент в смисъл, че Комисията може да се отклони от счетоводните книги на производителя износител, без да трябва да доказва наличието на „императивно съображение“ или че в случая Комисията не е взела предвид тези книги.

38 Следователно второто основание, което почива на неправилно тълкуване на обжалваното съдебно решение, трябва да се отхвърли по същество.

По третото основание

Доводи на страните

39 С третото си основание жалбоподателите упрекват Общия съд, че е нарушил член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, като е приел в точка 72 от обжалваното съдебно решение, че член 2, параграф 5 от този регламент не предвижда задължение за използване на конкретен обменен курс.

40 Жалбоподателите твърдят по същество, че при тълкуването на член 2, параграф 5 от основния регламент Общият съд неправилно е приел, че няма задължение да се използва точно определен обменен курс за конвертиране на производствените разходи, въпреки че, от една страна, член 2, параграф 10, буква й), първо изречение от посочения регламент изисква да се използва обменният курс на датата на сделката, и от друга страна, Общият съд вече е приел, че тази разпоредба е приложима към конвертирането на производствените разходи.

41 Комисията твърди, че третото основание трябва да се отхвърли като недопустимо, тъй като, от една страна, жалбоподателите не излагат достатъчно точно довода, който искат да изведат от член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, и от друга страна, като се позовават за първи път пред Съда на тази разпоредба в подкрепа на довода си пред Общия съд, че използването на месечни обменни курсове нарушава член 2, параграф 5 от основния регламент, те повдигат ново основание и изменят предмета на спора пред Общия съд.

42 Освен това Комисията твърди, че това основание е неотносимо предвид решението на Общия съд, посочено в точка 67 от обжалваното съдебно решение, което не се оспорва от жалбоподателите. При всички положения посоченото основание трябвало да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

43 От член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, както и член 168, параграф 1, буква г) и член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда следва, че жалбата трябва точно да посочва критикуваните точки от съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и конкретните правни доводи, с които се подкрепя това искане, тъй като в противен случай жалбата или твърденията по съответното основание ще бъдат недопустими (решение от 18 декември 2025 г., Hamoudi/Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, т. 54 и цитираната съдебна практика).

44 Освен това съгласно трайно установената съдебна практика в рамките на обжалването правомощията на Съда се свеждат до преценка на правните изводи по обсъдените пред първата инстанция основания и доводи. Следователно страните не може да изтъкват за първи път пред Съда основания, които не са посочили пред Общия съд, тъй като това би означавало да им се позволи да сезират Съда, чиито правомощия при обжалването са ограничени, със спор с по-широк обхват от този, който е бил разгледан от Общия съд. Допустимо е обаче жалбоподател да подаде жалба до Съда, като изтъкне основания и доводи, произтичащи от самото обжалвано съдебно решение и насочени към оспорване на неговата правилност (решение от 6 октомври 2021 г., Sigma Alimentos Exterior/Комисия, C-50/19 P, EU:C:2021:792, т. 38 и 39 и цитираната съдебна практика).

45 В случая, що се отнася до допустимостта на третото основание, следва да се констатира, от една страна, че в него недвусмислено се посочва твърдяната грешка и следователно не е неточно, противно на поддържаното от Комисията. Всъщност жалбоподателите посочват оспорваната точка от обжалваното съдебно решение, а именно точка 72, като същевременно изтъкват, че според тях допуснатата от Общия съд грешка се състои в това, че той е приел, че член 2, параграф 5 от основния регламент не предвижда задължение за използване на конкретен обменен курс, докато в точка 40 от обжалваното съдебно решение е приел, че член 2, параграф 10, буква й) от този регламент се прилага за конвертирането на производствените разходи, което предполага задължение за прилагане на обменния курс на датата на продажбата.

46 От друга страна, в жалбата си пред Общия съд жалбоподателите са изтъкнали, че използването на месечен обменен курс вместо на дневен курс, който е предвиден в член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент и който жалбоподателите използват за счетоводството си, нарушава член 2, параграф 5 от този регламент. Следователно, тъй като с третото основание жалбоподателите по същество упрекват Общия съд, че е отхвърлил този довод, който те са изтъкнали пред него, не може да се приеме, че това основание изменя предмета на спора пред Общия съд.

47 От изложените по-горе съображения следва, че третото основание е допустимо.

48 Освен това, противно на твърдяното от Комисията, точка 67 от обжалваното съдебно решение не е достатъчна, за да обоснове решението на Общия съд, че Комисията е могла да приложи месечен обменен курс за конвертирането, извършено от тази институция при проверката на производствените разходи на жалбоподателите.

49 Що се отнася до третото основание по същество, следва да се припомни, че съгласно член 2, параграф 3 от основния регламент в определени случаи нормалната стойност на сходния продукт може да се определи на основата на разходите за производство в страната на произход, увеличена с обосновани по размер разходи за продажба, общи и административни разходи и реализиране на печалба.

50 Освен това в член 2, параграф 5, първа алинея от основния регламент се уточнява по-специално, че разходите се определят обикновено въз основа на счетоводните книги на разследваната страна, при условие че тези книги са водени в съответствие с общоприетите счетоводни стандарти на съответната държава и е видно, че те отразяват достоверно разходите, свързани с производството и продажбата на разглеждания продукт. Ако това не е така, тези разходи се коригират или установяват на базата на разходите на други производители или износители от същата страна или, когато такава информация не е на разположение или не може да се използва, на всяка друга приемлива основа.

51 В последната разпоредба обаче никъде не се говори за конвертиране на размера на разходите, които следва да се вземат предвид, изразени в определена валута, нито a fortiori за вида обменен курс, който следва да се приложи при конвертирането.

52 Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че член 2, параграф 5 от основния регламент не предвижда задължение за използване на конкретен вид обменен курс.

53 Този извод не се поставя под съмнение от това, че съгласно член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент трябва да се направи обективно сравнение между експортната цена и нормалната стойност и че сравнението може да изисква конвертиране на валути, като по принцип се прилага валутният курс на датата на продажбата, освен ако продажбата на чуждестранна валута на форуърдни пазари е пряко свързана със сделката по износа, като в този случай се използва валутният курс „форуърд“.

54 Всъщност от текста на последната разпоредба ясно следва, че съдържащият се в нея израз „валутен курс на датата на продажбата“ се отнася до продажните цени, а не до разходите, които се вземат предвид при определянето на нормалната стойност.

55 Това тълкуване е съвместимо с тълкуването на член 2.4.1. от Антидъмпинговото споразумение — който съответства на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент — което е възприето в доклада на специализираната група на СТО от 22 декември 2000 г. по дело САЩ — Антидъмпингови мерки относно ламарини от неръждаема стомана на руло и листове и ленти от неръждаема стомана от Корея (Съединени щати — Неръждаема стомана) (WT/DS 179/R), на който се позовават жалбоподателите и който се отнася по-специално до въпроса дали за целите на обективното сравнение е било извършено конвертиране на цените в нарушение на посочения член 2.4.1.

56 В това отношение следва да се отбележи, че това тълкуване на член 2.4.1 от Антидъмпинговото споразумение, което се съдържа в параграфи 6.9—6.41 от посочения доклад, се отнася единствено до правилото в първата част от първото изречение на член 2.4.1 от Антидъмпинговото споразумение, че конвертирането на валути трябва да се извършва само когато е необходимо за целите на обективното сравнение. В посочения доклад обаче по никакъв начин не се разглежда прилагането към производствените разходи на останалите разпоредби, които се съдържат в това първо изречение и които се отнасят до определянето на обменния курс, който се прилага при конвертирането на валута за целите на обективното сравнение.

57 Предвид изложените по-горе съображения, третото основание трябва да се отхвърли по същество.

По четвъртото основание

Доводи на страните

58 С четвъртото си основание жалбоподателите оспорват това, че в точка 73 от обжалваното съдебно решение Общият съд е имал основание да приеме, първо, че те са поискали и са се отнесли положително към използването от Комисията на месечен обменен курс както за продажбите, така и за разходите, и второ, че самите те са предоставили на тази институция списък на продажбите на вътрешния пазар, деноминирани в щатски долари и конвертирани в турски лири, като са използвали месечни обменни курсове. По този начин Общият съд изопачил предоставените му за преценка доказателства.

59 В това отношение жалбоподателите изтъкват по същество, че на етапа на налагането на временни мерки те са оспорили извършеното от Комисията конвертиране на валути, след което са поискали да се използват последователно различните видове обменни курсове за конвертирането на разходите за производство и продажба. След като на етапа на окончателното разгласяване Комисията променила използваните обменни курсове, жалбоподателите действително са се отнесли положително към последователното използване на един и същ вид обменен курс, а именно месечен обменен курс, но само доколкото това премахвало най-сериозните изкривяващи ефекти на предходния метод, що се отнася до изчисляването на дъмпинговия марж, като същевременно отбелязали по същество, че използваните от Комисията разходи, деноминирани в турски лири, не отразявали производствените разходи на Erdemir и Isdemir в техните счетоводни книги.

60 Според жалбоподателите от становището, което са представили след етапа на окончателното разгласяване, е видно, че те не са поискали прилагането на месечен обменен курс, а само са се отнесли „положително“ към използването на такъв вид обменен курс, тъй като това е в съответствие с предишния метод, използван от Комисията, и че след това са поддържали довода си, че използването на месечен вместо на дневен обменен курс нарушава член 2, параграф 5 от основния регламент. Следователно Общият съд изопачил доказателствата по делото.

61 Освен това констатацията в точка 73 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателите са предоставили списък с данни за продажбите на вътрешния пазар, конвертирани с помощта на месечен обменен курс, и инсинуацията, че по този начин жалбоподателите „са се съгласили“ с прилагането на месечен обменен курс, също представлявали изопачаване на

доказателствата. Всъщност този списък бил предоставен единствено по изричното искане на Комисията по време на кръстосаната проверка от разстояние, за да се избегне възможността тя да реши да направи заключенията си въз основа на наличните данни съгласно член 18 от основния регламент, с мотива че исканата информация не е била предоставена.

62 Комисията счита, че четвъртото основание трябва да се отхвърли като неотносимо или във всички случаи по същество.

Съображения на Съда

63 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика изопачаване на доказателствата е налице по-специално когато Общият съд очевидно е надхвърлил границите на разумната преценка на тези доказателства. Изопачаването трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се извършва нова преценка на фактите и на доказателствата. В това отношение не е достатъчно да се докаже, че даден документ би могъл да се тълкува по начин, различен от възприетия от Общия съд (вж. в този смисъл решение от 16 февруари 2023 г., Комисия/Италия и Испания, C-635/20 P, EU:C:2023:98, т. 127 и цитираната съдебна практика).

64 В случая в точка 73 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че „по време на разследването жалбоподателите изрично са поискали от Комисията да използва един и същ подход във връзка с обменните курсове за продажбите и разходите и да прилага месечен обменен курс. След това в хода на административното производство жалбоподателите са се отнесли положително към подхода на Комисията за хармонизиране на използваните обменните курсове и използване на месечен курс. Освен това в списъка на продажбите на вътрешния пазар „сделка по сделка“, представен от жалбоподателите пред Комисията, самите те са приложили среден месечен обменен курс за конвертиране на [щатските долари в турски лири]“.

65 Налага се изводът, че жалбоподателите не са доказали, че от доказателствата по делото ясно личи, че те са искали да се приложи дневен, а не месечен обменен курс.

66 Всъщност, макар от становището на жалбоподателите по окончателното разгласяване да е видно, че според тях възприетите от Комисията производствени разходи не отразяват разходите на Erdemir и Isdemir в техните счетоводни книги, от тези становища не следва изрично, че причината за твърдяното несъответствие е липсата на ежедневно конвертиране.

67 Освен това в последното изречение на точка 73 от обжалваното съдебно решение Общият съд е констатирал, че жалбоподателите са предоставили списък с данни за продажбите на вътрешния пазар, конвертирани въз основа на месечен обменен курс, което не се оспорва от жалбоподателите в производството по обжалване.

68 Следователно не може да се приеме, че в точка 73 от обжалваното съдебно решение Общият съд е надхвърлил границите на разумната преценка на тези становища или е изопачил представените му за преценка доказателства.

69 Следователно четвъртото основание трябва да се отхвърли по същество.

По петото основание

Доводи на страните

70 С петото си основание жалбоподателите критикуват точка 74 от обжалваното съдебно решение и упрекват Общия съд, че им е наложил прекомерна тежест на доказване, като е изискал да предоставят нова информация относно разходите за производство в турски лири.

71 Като се позовават на решение от 21 февруари 2024 г., Sinopec Chongqing SVW Chemical и др./Комисия (T-762/20, EU:T:2024:113, т. 129), съгласно което институциите на Съюза трябва по-специално по силата на принципа на добра администрация да посочат на страната, която иска корекция, сведенията, които са необходими за тази цел, и да не ѝ налагат неразумна доказателствена тежест, жалбоподателите поддържат, че предвид това, че им е бил предоставен само десетдневен срок за изразяване на становище на етапа на окончателното разгласяване, за тях е било почти невъзможно да представят нови производствени разходи, конвертирани в турски лири въз основа на дневен обменен курс. Във всеки случай в точка 114 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочил, че нов списък, представен след края на проверката (или на кръстосаната проверка от разстояние), не може да бъде взет предвид, така че не било ясно каква би била ползата от представянето на такъв списък.

72 Комисията счита, че петото основание трябва да се отхвърли като недопустимо, тъй като по същество жалбоподателите поставят под въпрос направената от Общия съд преценка на фактите. Всъщност в рамките на суверенното си право на преценка последният приел, че жалбоподателите са имали достатъчно време да представят свое собствено конвертиране в турски лири на данните за продажбите и за производствените разходи, прилагайки за тази цел свой собствен вид обменен курс. Жалбоподателите не са твърдели, че в това отношение е налице изопачаване на фактите. Освен това доводът, изведен от нарушение на принципа на добра администрация чрез налагане на прекомерна тежест на доказване, не бил изтъкнат пред Общия съд и следователно бил ирелевантен. Във всеки случай, противно на поддържаното от жалбоподателите, те разполагали с повече от десет дни, за да представят горепосочените данни, което те не оспорвали. Следователно това основание трябвало да се отхвърли.

Съображения на Съда

73 Трябва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда той не е компетентен да установява фактите, нито, по принцип, да проверява доказателствата, които Общият съд е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност, щом като тези доказателства са редовно събрани и са спазени общите принципи на правото, както и приложимите процесуални правила относно тежестта на доказване и събирането на доказателства, само Общият съд може да преценява какво значение да придаде на представените пред него доказателствата. Следователно, освен в случай на изопачаване на посочените доказателства, тази преценка не представлява правен въпрос, който в това си качество да подлежи на контрол от страна на Съда. Същевременно твърдяното неспазване на правилата, приложими в областта на доказването, представлява правен въпрос, който е допустим на етапа на обжалването (решение от 26 януари 2017 г., Maxcom/City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P и C-260/15 P, EU:C:2017:62, т. 52 и 53).

74 В точка 74 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че „[с]лед кореспонденцията с Комисията, и по-специално след предварителното уведомление, в което тя указва намерението си да конвертира в турски лири декларираните от жалбоподателите данни относно продажбите и производствените разходи, последните са имали възможност да направят свои собствени предложения за конвертиране в турски лири, като евентуално използват дневен обменен курс, което те не са направили“.

75 По този начин, противно на твърдяното от жалбоподателите, Общият съд не им е възложил каквото и да било тежест на доказване, като е приел, че те трябва да представят на Комисията тяхно собствено конвертиране в турски лири на цифровите данни за продажбите и производствените разходи, а само е констатирал, след суверенна преценка на фактите, за които жалбоподателите не твърдят, че са изопачени, че като се има предвид момента, в който те са били уведомени за намерението на Комисията тя самата да конвертира тези данни в турски лири, те са имали възможност и са разполагали с необходимото време, за да предоставят собствените си цифрови данни по този въпрос, което обаче не са направили. Така Общият съд само е констатирал, че жалбоподателите не са предоставили на Комисията своето собствено конвертиране на горепосочените данни в подкрепа на мотивите, изложени в точка 73 от обжалваното съдебно решение, които обосновават направения в точка 75 от това решение извод, че Комисията е могла да използва средния месечен лихвен процент за това конвертиране и по този начин не е нарушил член 2, параграф 5 от основния регламент.

76 Тъй като петото основание почива на неправилно тълкуване на обжалваното съдебно решение, то трябва да се отхвърли по същество.

По шестото основание

Доводи на страните

77 С шестото си основание, с което критикуват точки 85—87 и 91—94 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателите твърдят, че Общият съд е нарушил член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, като е приел за меродавни посочените в договора за хеджиране валути, а не датата, към която е фиксиран обменния курс според този договор.

78 Според жалбоподателите в тази разпоредба ударението се поставя върху датата на обменния курс, независимо от валутите, чийто обменен курс е фиксиран в договора за хеджиране. Това следвало от факта, че „датата на продажба“ се споменава във всяко от изреченията на посочената разпоредба. Това следвало от факта, че „датата на продажба“ се споменава във всяко от изреченията на посочената разпоредба. Освен това споменаването на тази дата, а не на посочените в договора за хеджиране валути, било логично от финансова гледна точка с оглед на това, че обменните курсове между различните валути са взаимосвързани.

79 Жалбоподателите считат, че ако се възприеме тезата, че операциите по хеджиране могат да се вземат предвид само когато сделката се отнася до валутата на фактурата и използваната от Комисията валута за конвертиране, за нея би било твърде лесно да избегне задължението по член 2, параграф 10, буква й), първо изречение от основния регламент. Така Комисията всъщност можела да конвертира сделките в евро или в други валути, за да не трябва да

взема предвид операциите по хеджиране между евро и турски лири. Не трябвало обаче, тълкуването на тази разпоредба да позволява на Комисията да я лиши от полезното ѝ действие.

80 Комисията счита, че шестото основание трябва да се отхвърли като неотносимо, тъй като жалбоподателите не оспорват точка 82 от обжалваното съдебно решение. При всички положения обаче това основание трябвало да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

81 На първо място, Комисията неправилно твърди, че шестото основание е неотносимо, тъй като жалбоподателите не са оспорили точка 82 от обжалваното съдебно решение. Всъщност в тази точка само се излага съдържанието на съображение 98 от спорния регламент, без Общият съд да извършва преценка за неговата основателност, поради което фактът, че тази точка не се оспорва, не е достатъчен, за да се счете, че това основание е неотносимо.

82 На второ място, що се отнася до основанието по същество, следва да се отбележи, че в точки 85—87 и 91—94 от обжалваното съдебно решение Общият съд потвърждава начина на разсъждение на Комисията в спорния регламент, съгласно който сключените от жалбоподателите договори за хеджиране са без значение за извършеното от тази институция конвертиране на валути с цел да се гарантира обективно сравнение между експортната цена и нормалната стойност съгласно член 2, параграф 10 от основния регламент.

83 По-специално в точка 85 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че сделките, фактурирани в щатски долари, не са били хеджирани, а са хеджирани само сделките, фактурирани в евро, и че Комисията е трябвало да конвертира в турски лири експортните продажби на жалбоподателите, извършени в евро, за да се гарантира обективно сравнение между тях и продажбите на вътрешния пазар, операция, която, противно на твърдяното от жалбоподателите, тази институция е извършила пряко, без междинно конвертиране в щатски долари. Освен това Общият съд приема, че тъй като в разглежданите договори за хеджиране е било предвидено хеджиране в щатски долари, като е бил договорен обменен курс между еврото и щатския долар, това конвертиране няма отношение към извършената от Комисията операция по конвертиране, а именно от евро към турска лира. Затова Общият съд отхвърля довода на жалбоподателите, че Комисията е била длъжна да използва предвидения в договорите за хеджиране обменен курс.

84 Жалбоподателите считат, че тази преценка се основава на неправилно тълкуване на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, тъй като тя приема за меродавни посочените в договора за хеджиране валути вместо датата на фиксиране на обменният курс, която все пак се визира в спомената разпоредба, и така нарушава нейното полезното действие.

85 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 2, параграф 10 от основния регламент се извършва обективно сравнение между експортната цена и нормалната стойност. Това сравнение се прави на едно и също ниво на търговия, по отношение на продажби, колкото е възможно по-близки по време и като се вземат под внимание други разлики, които засягат сравнимостта на цените. Когато нормалната стойност и

експортната цена не са определени на такава сравнима основа, се държи сметка — за всеки конкретен случай съобразно особеностите му — под формата на корекции за разлики в онези фактори, за които се твърди или се установи, че засягат цените и тяхната сравнимост.

86 Един от посочените в член 2, параграф 10, буква й) фактори, въз основа на които могат да се извършват корекции, е конвертирането на валути. Съгласно тази разпоредба, когато сравнението на цените изисква конвертирането на валути, такова конвертиране се извършва при прилагане на валутния курс на датата на продажбата, освен ако продажбата на чуждестранна валута на форуърдни пазари е пряко свързана със сделката по износа, като в този случай се използва валутният курс „форуърд“. В същата разпоредба се пояснява, че обикновено за дата на продажба се приема датата на фактуриране, но може да се приеме и датата на договора, поръчката или потвърждението на поръчката, ако те по-адекватно отразяват съществените условия, при които е извършена продажбата. Колебания на валутните курсове се игнорират и износителите имат право на 60 дни, в рамките на които да отчетат устойчивото движение на валутните курсове през разследвания период.

87 Така, когато е необходимо конвертиране на валути, за да се извърши обективно сравнение между експортната цена и нормалната стойност, член 2, параграф10, буква й) от основния регламент уточнява начина, по който следва да се определи приложимият към това конвертиране обменен курс. Това трябва да бъде действащият обменен курс към датата на продажбата, освен ако курсът не е бил договорен в пряко свързана с експортната продажба форуърдна продажба, която следва да се вземе предвид при сравнението с нормалната стойност. Всъщност съгласно текста на тази разпоредба, ако продажбата на чуждестранна валута на форуърдния пазар е пряко свързана със съответната експортна продажба, се използва обменният курс за форуърдната продажба. Освен това посочената разпоредба уточнява как следва да се определи датата на продажбата, когато тя трябва да се вземе предвид, и посочва, че колебанията в обменните курсове се игнорират.

88 По-нататък следва да се отбележи, че член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент по никакъв начин не указва към коя валута трябва да се извърши конвертирането, когато такова се изисква, за да се извърши обективно сравнение между експортната цена и нормалната стойност. Следователно, когато се налага конвертиране в чуждестранна валута, за да може да се направи такова сравнение, Комисията разполага със свобода на преценка, за да определи към коя валута трябва да се конвертират тези цени. Съдебният контрол върху това широко право на преценка трябва да се сведе до проверка дали са спазени процесуалните правила, дали фактите, въз основа на които е направен оспореният избор на валута, са установени точно и дали не е налице явна грешка в преценката на тези факти или злоупотреба с власт (вж. в този смисъл решение от 28 ноември 2024 г., Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics et Jushi Egypt for Fiberglass Industry/Комисия, C-269/23 P и C-272/23 P, EU:C:2024:984, т. 125 и цитираната съдебна практика).

89 Накрая, следва да се отбележи, че както правилно припомня Общият съд в точка 84 от обжалваното съдебно решение, договорът за хеджиране позволява в момента на сключване на договора да се блокира обменният курс, който трябва да се приложи към парична сделка, която ще се осъществи на бъдеща дата, и по този начин да се намали финансовият риск, на който е изложен даден съдоговорител поради неблагоприятните колебания на обменните курсове.

90 По този начин с договор за хеджиране се определя обменен курс за форуърдната продажба по смисъла на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент.

91 Въпреки това, при положение че, като, както бе посочено в точки 87 и 88 от настоящото решение, тази разпоредба уточнява начина, по който следва да се определи приложимият обменен курс за конвертирането на валути, за да се сравнят експортната цена и нормалната стойност, но тя по никакъв начин не указва към коя валута трябва да се извърши това конвертиране, съгласно посочената разпоредба Комисията не може да бъде задължена да вземе предвид, за целите на това сравнение, използваните в договора за хеджиране валути, нито следователно и фиксирания в този договор валутен курс само поради това че той е пряко свързан с разглежданата продажба за износ.

92 За да бъде Комисията длъжна да вземе предвид определения в договор за хеджиране валутен курс, е необходимо не само този договор да е пряко свързан с разглежданата експортна продажба, но също така и посочената в този договор валута, да е и валутата, към която тази институция счита, че следва да се конвертират цените, за да се даде възможност за обективно сравнение между експортната цена и нормалната стойност. Обстоятелството, че договорът за хеджиране е пряко свързан с разглежданата експортна продажба, обаче по никакъв начин не показва дали валутата, чийто обменен курс е фиксиран в този договор, е валутата, към която трябва да се конвертират експортните цени и нормалната стойност, за да се гарантира тяхното обективно сравнение в съответствие с член 2, параграф 10, първо изречение от основния регламент.

93 Следователно, противно на твърденията на жалбоподателите, от факта, че член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент поставя ударението върху датата на обменния курс независимо от валутите, чийто обменен курс се определя в договора, не следва, че когато производител износител е сключил договор за хеджиране, Комисията непременно е длъжна да извърши конвертиране въз основа на посочените в този договор валути, за да гарантира обективно сравнение между експортната цена и нормалната стойност.

94 Освен това е неправилно и твърдението на жалбоподателите, че фактът, че договор за хеджиране трябва да се вземе предвид от Комисията, само когато сделката се отнася до използваните от Комисията валута на фактурата и валута на конвертиране, на практика би позволил на тази институция да не изпълни задължението си по член 2, параграф 10, буква й), първо изречение от основния регламент. Всъщност, както бе посочено в точки 91 и 92 от настоящото решение, това задължение се отнася само до начина на определяне на обменния курс, който следва да се приложи за целите на обективното сравнение, а не до избора на валутите, които да се конвертират.

95 Освен това, противно на твърденията на жалбоподателите, това тълкуване на член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент не позволява на Комисията да лиши посоченото задължение от всякакво полезно действие. Всъщност, когато тази институция счете, че цените на експортните продажби следва да се конвертират в различна валута от посочената в пряко свързан с тези продажби договор за хеджиране, тя по принцип остава длъжна съгласно член 2, параграф 10, буква й), първо изречение от този регламент да използва обменния курс към датата на продажбата.

96 Освен това и по-общо, когато избира валутата, към която счита, че следва да се конвертират въпросните цени, Комисията е длъжна по силата на принципното задължение, което произтича от член 2, параграф 10, първо изречение от този регламент, да гарантира, че

този избор позволява обективно сравнение между експортната цена и нормалната стойност. Както бе посочено в точка 88 от настоящото решение обаче, този избор, за чието извършване тази институция разполага с право на преценка поради сложността на икономическите и политическите положения, които трябва да разгледа, подлежи на контрол от Съда на Съюза.

97 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се констатира, че Общият съд не е изтълкувал неправилно член 2, параграф 10, буква й) от основния регламент, като е приел, след като е констатирал, че сключените от жалбоподателите договори за хеджиране фиксират обменен курс между евро и щатски долар, че този курс не е релевантен за целите на извършваното от Комисията конвертиране на цените на експортните продажби от евро към турска лира.

98 Ето защо това шестото основание трябва да се отхвърли по същество.

По осмото основание

Доводи на страните

99 С осмото си основание, с което се критикуват точки 108—117 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателите упрекват Общия съд, че неправилно е извел от посочената в тези точки практика на Съда и на Общия съд относно прилагането на член 18 от основния регламент задължение за предоставяне на информация в тежест на разследваните производители износители, състоящо се в това да предоставят на Комисията още в самото начало на процедурата и действайки по най-добрия възможен начин цялата необходима информация за правилното разбиране на техните данни, за да не се възпрепятства правилното провеждане на антидъмпинговата процедура и за да се даде възможност на тази институция да извърши своевременно необходимите проверки. Първо, съдебната практика по член 18 от основния регламент относно неоказването на съдействие не била приложима в настоящия случай, тъй като жалбоподателите са съдействали в хода на антидъмпинговата процедура. Второ, Общият съд придал прекалено широк обхват на задължението за предоставяне на информация, а именно че Комисията може да не взема предвид дадена информация, когато прецени, че тя не е ясна, и че тази институция не е длъжна да се опита да изясни тази информация по силата на правомощието си да поиска допълнителна информация от производителите износители. Член 18, параграф 3 от основния регламент обаче допускал известна гъвкавост, тъй като предвиждал, че информация, която „не е съвършена във всяко едно отношение“, не може автоматично да бъде изключена от Комисията. При това положение, трето, налагането на такова задължение на производителите износители рискувало да обезсмисли задължението на Комисията за полагане на дължимата грижа и за добра администрация.

100 Комисията счита, че осмото основание трябва да се отхвърли като недопустимо.

101 В това отношение тази институция изтъква, на първо място, че твърденията на жалбоподателите, че Общият съд неправилно ги е упрекнал, че не са предоставили още в самото началото на антидъмпинговата процедура цялата необходима информация за правилното разбиране на техните данни, са явно недопустими. Всъщност с тези твърдения жалбоподателите искали от Съда, без да твърдят, че становището им по този въпрос или доказателствата по делото са били изопачени, да замени преценката на Общия съд на

фактите и доказателствата със собствената си преценка. На второ място, основавайки доводите си на член 18, параграф 3 от основния регламент, жалбоподателите повдигали ново основание, което било недопустима на етапа на обжалването. Всъщност жалбоподателите не са твърдели пред Общия съд нито че Комисията е нарушила тази разпоредба, като не е взела предвид предоставената от тях информация за ролята на Erdemir в продажбите на Isdemir на вътрешния пазар, нито че тази институция не е изпълнила задължението си за полагане на дължимата грижа или за добра администрация.

102 Комисията твърди, че при всички положения осмото основание трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

– *По допустимостта*

103 На първо място, следва да се констатира, че настоящото основание няма за цел да постави под въпрос преценката на Общия съд на представените от жалбоподателите факти и доказателства, нито констатацията му в точка 110 от обжалваното съдебно решение, че предвид предоставената от жалбоподателите информация относно продажбите на Isdemir на вътрешния пазар за Комисията е трудно да провери дали функциите по продажбите на Erdemir са били правилно отразени в деклариираните от Isdemir разходи за продажба, общи и административни разходи (наричани по-нататък „разходи ПОАР“). Всъщност с осмото си основание жалбоподателите упрекват Общия съд, че въз основа на собствената си практика и на практиката на Съда в точка 116 от посоченото съдебно решение той е придал твърде широк обхват на задължението за предоставяне на информация на производителите износители, които са обект на антидъмпингово разследване.

104 Следователно, тъй като с това основание Съдът не се приканва да извърши нова преценка на фактите или доказателствата, а да разгледа правен въпрос, възражението за недопустимост, повдигнато в това отношение от Комисията, трябва да се отхвърли.

105 На второ място, следва да се отбележи, че основанието също така не е и ново, под претекст че е било изведено от нарушение на член 18, параграф 3 от основния регламент, което не е било изтъкнато в първоинстанционното производство.

106 Всъщност съгласно постоянната съдебна практика жалбоподателят е легитимиран да подаде жалба пред Съда на основания, произтичащи от самото обжалвано съдебно решение и насочени към оспорването от неговата правилност (решения от 6 септември 2018 г., Чешка република/Комисия, C-4/17 P, EU:C:2018:678, т. 24, и от 6 октомври 2021 г., Sigma Alimentos Exterior/Комисия, C-50/19 P, EU:C:2021:792, т. 39 и цитираната съдебна практика).

107 В случая обаче жалбоподателите твърдят, че за да отхвърли първата част от третото основание на жалбата им, Общият съд се е основал на съдебна практика относно прилагането на член 18 от основния регламент. Именно в този контекст те се позовават на нарушение на член 18, параграф 3 от този регламент не от Комисията, а от Общия съд, тъй като не се е съобразил с точния обхват на задължението им за предоставяне на информация съгласно тази разпоредба. Освен това те не упрекват Комисията, че е нарушила задължението си за полагане на дължимата грижа или за добра администрация, а твърдят,

че задължението за предоставяне на информация, така както е тълкувано от Общия съд, би обезсмислило това задължение. Следователно става дума за правен въпрос, който е от компетентността на Съда на етапа на производството по обжалване.

108 Породи това възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията в това отношение, трябва да се отхвърли.

– *По същество*

109 По същество, както е видно от точка 103 от настоящото решение, жалбоподателите упрекват Общия съд, че е нарушил член 18 от основния регламент не само като е счел, че в случая жалбоподателите са имали задължение за предоставяне на информация по тази разпоредба, въпреки че са съдействали на разследването, но и като въз основа на собствената си практика и на практиката на Съда е приел, че това задължение има прекалено широк обхват, а именно че Комисията може да откаже да вземе предвид дадена информация с мотива, че тя не е достатъчно ясна. От член 18, параграф 3 от основния регламент обаче следвало, че съществува известна толерантност в това отношение. Освен това признаването на такъв обхват на задължението за предоставяне на информация можело да обезсмисли задължението на Комисията за полагане на дължимата грижа и за добра администрация, тъй като тя няма да е длъжна да иска евентуални разяснения по силата на правомощието си да поиска допълнителна информация.

110 В това отношение следва да се припомни, че от съвместното тълкуване на членове 6, 16 и 18 от основния регламент следва, че когато Комисията разследва наличието на дъмпинг и на вреда, тя трябва да има за приоритетна цел получаването на релевантна информация въз основата на доброволно съдействие на заинтересованите страни. Освен това в съответствие с целта на основния регламент да се установи по обективен начин наличието на дъмпинг и вреда, за да се наложат подходящи антидъмпингови мита, Комисията е длъжна да разгледа с дължимата грижа цялата информация, с която разполага (вж. в този смисъл решение от 12 май 2022 г., Комисия/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, т. 48 и 50 и цитираната съдебна практика).

111 В точки 112—114 от обжалваното съдебно решение Общият съд припомня задълженията на Комисията и на производителите износители в рамките на антидъмпингово разследване. По-специално, като се позовава на съдебната практика относно тълкуването на членове 6 и 16 от този регламент или на регламента, който той заменя, Общият съд посочва, че страните, на които е изпратен въпросник, са длъжни да предоставят на Комисията информация, която ще ѝ позволи да приключи антидъмпинговото разследване. Той изтъква и ползата от проверка на място или от кръстосана проверка от разстояние при проверката на предоставените от разследваните страни доказателства.

112 Освен това Общият съд се позовава на съдебната практика по тълкуването на член 18, параграфи 3 и 6 от основния регламент, който се отнася до случаите на недостатъчно или частично съдействие от заинтересованите страни. Така в точка 115 от обжалваното съдебно решение той посочва, че от тези разпоредби следва, че информацията, която заинтересованите страни са длъжни да предоставят на Комисията, се използва от институциите на Съюза, за да направят изводи от антидъмпинговото разследване, и че тези страни не трябва да пропускат да предоставят релевантна информация.

113 Съгласно член 18, параграф 3 от основния регламент ако предоставената от заинтересована страна информация не е съвършена във всяко едно отношение, тя не се изключва автоматично, ако недостатъците в нея не са от естество, което да причини неоправдани трудности при достигането до логично приемливи заключения и ако информацията е предоставена по подходящ начин, навреме и може да бъде проверена, и ако страната е действала, полагайки всички усилия. Доколкото обаче нито една разпоредба от основния регламент не предоставя на Комисията правомощието да задължава заинтересованите страни да участват в разследването или да предоставят информация, тази институция се нуждае от доброволното съдействие на тези страни, за да получи необходимата информация (вж. в този смисъл решение от 14 декември 2017 г., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, т. 54).

114 От съображение 27 от основния регламент е видно, че в този контекст намерението на законодателя на Съюза е било да предвиди, че за установяване на дъмпинг и на вреди може да се използва друга информация, ако страните не оказват достатъчно съдействие, и че тази информация може да е по-малко благоприятна за страните, отколкото в случай на оказване на съдействие. По този начин целта на член 18 от основния регламент е да позволи на Комисията да продължи разследването, дори ако заинтересованите страни откажат да съдействат или съдействат в недостатъчна степен (в този смисъл вж. решение от 14 декември 2017 г., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, т. 55).

115 От тези съображения следва, че целта на членове 6 и 16, както и на член 18, параграфи 3 и 6 от основния регламент е да се определят както степента, в която Комисията трябва да вземе предвид информацията, предоставена от страната, която е обект на антидъмпингово разследване, така и последиците от неоказването на съдействие или от оказването на частично или непълно съдействие от тази страна. Така, от една страна, Комисията трябва да вземе предвид тази информация само когато тя отговаря на условията, посочени в точка 113 от настоящото решение. От друга страна, в случай на недостатъчно съдействие, съответната страна може да бъде поставена в по-неблагоприятно положение, отколкото ако бе оказала съдействие.

116 От това следва, първо, че противно на твърдяното от жалбоподателите, Общият съд не е нарушил тези разпоредби от основния регламент, и по-специално член 18, като е приел в точка 116 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателите са длъжни да предоставят на Комисията още в самото начало на антидъмпинговата процедура и като действат по най-добрия възможен начин, цялата информация, която е от полза за правилното разбиране на техните данни, за да не се възпрепятства правилното провеждане на тази процедура и за да може Комисията да направи своевременно необходимите проверки.

117 Второ, след като в случая Общият съд е констатирал в точка 110 от обжалваното съдебно решение и не се твърди, че налице изопачаване в това отношение, че дори след кръстосаната проверка от разстояние предоставената от жалбоподателите информация не е била достатъчно ясна и не е позволила на Комисията да провери дали участието на Erdemir в продажбите на Isdemir правилно е отразено в декларираните разходи за ПОАР на Isdemir, той с основание е приел, че тези фактически обстоятелства попадат в приложното поле на член 18, параграф 3 от основния регламент, доколкото съответната информация не подлежи на проверка по смисъла на тази разпоредба. Констатацията, че жалбоподателите не са предоставили ясна, точна и достатъчна информация, също е позволила на Общия съд

да приеме в точка 117, без да допусне грешка при прилагане на правото, че за да отрази правилно участието на Erdemir в процеса на продажби на Isdemir на вътрешния пазар, Комисията основателно е добавила калибриран размер на разходите за ПОАР.

118 Следователно Общият съд не може да бъде упрекнат, че е нарушил член 18 от основния регламент, като е приложил тази разпоредба или свързаната с нея съдебна практика към положение, към което тя не е приложима.

119 Трето, Общият съд не може да бъде упрекнат и че е нарушил член 18, параграф 3 от основния регламент, тъй като, макар тази разпоредба да предвижда, че информация, която не е „съвършена във всяко едно отношение“, не може да бъде изключена служебно, той е приел, че Комисията не е длъжна да вземе предвид дадена информация, когато прецени, че тя не е ясна, без да е длъжна преди това да прави опит да я изясни по силата на правомощието си да изисква допълнителна информация от производителите износители.

120 Всъщност от обжалваното съдебно решение не следва, че Общият съд е приел, че Комисията има право да откаже да вземе предвид тази информация. Напротив, в точка 115 от това решение Общият съд е припомнил, че тази институция трябва да използва предоставената информация за оформяне на заключенията на антидъмпинговото разследване. Той правилно е приел, че Комисията има право да увеличи размера на разходите, декларирани от свързано дружество, за да отрази участието му в процеса на вътрешните продажби на съответния производител износител, когато тази институция не може да провери точността на данните, предоставени в това отношение от засегнатите страни, дори след като е предприела постъпки за това. Както обаче следва от точки 110 и 111 от обжалваното съдебно решение, в случая Общият съд е констатирал, че дори въз основа на представените след кръстосана проверка от разстояние документи за Комисията е било трудно да провери дали функциите по продажба са били отразени правилно в декларираните от Isdemir разходи за ПОАР.

121 От изложените по-горе съображения следва, че доколкото е изведено от нарушение от страна на Общия съд на член 18, параграф 3 от основния регламент, тъй като той е приел, че Комисията има право служебно да отхвърли или да откаже да използва определена информация, която не е достатъчно ясна, осмото основание почива на неправилно тълкуване на обжалваното съдебно решение и трябва да се отхвърли по същество.

122 Накрая, четвърто, при това положение следва да се отхвърли и оплакването, изведено от риска от обезсмисляне на задължението на Комисията за полагане на дължимата грижа и за добра администрация, тъй като това оплакване се основава на погрешното схващане, че Общият съд неправилно е приел, че Комисията може служебно да откаже да използва определена информация, без да е длъжна да се опита да я изясни.

По седмото основание

Доводи на страните

123 Със седмото си основание, с което критикуват точки 116, 117, 122, 124 и 125 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателите твърдят, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране, тъй като е отговорил само частично на довода им в подкрепа на първата част от третото им основание в първоинстанционното производство, че Комисията е

осчетоводила два пъти някои разходи за ПОАР, а именно транспортните разходи, които Erdemir е направило и фактурирало пряко на Isdemir. Общият съд обаче бил разгледал въпроса за двойното осчетоводяване само във връзка с „груповите услуги“, но не и с „транспортните разходи“.

124 Комисията счита, че седмото основание трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

125 Съгласно постоянната съдебна практика мотивите на съдебното решение трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на Общия съд, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетото решение, а на Съда — да упражни своя контрол (решения от 13 януари 2022 г., Германия — Vilde de Paris и др./Комисия, C-177/19 P—C-179/19 P, EU:C:2022:10, т. 37 и цитираната съдебна практика, и от 14 ноември 2024 г., LE/Комисия, C-781/22 P, EU:C:2024:960, т. 73). Задължението за излагане на мотиви обаче не налага на Общия съд да направи изложение, което да следва изчерпателно и едно по едно всички логически разсъждения на страните по спора, и следователно мотивите на Общия съд могат да бъдат имплицитни, при условие че позволяват на заинтересованите лица да се запознаят с причините, поради които Общият съд не е приел доводите им, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол (решения от 5 май 2022 г., Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Комисия, C-718/20 P, EU:C:2022:362, т. 92 и цитираната съдебна практика, и от 30 януари 2025 г., Frajese/Комисия, C-586/23 P, EU:C:2025:45, т. 35 и цитираната съдебна практика).

126 Трябва да се констатира, че в точки 96—125 от обжалваното съдебно решение Общият съд е отговорил на довода за евентуалното двойно осчетоводяване на транспортните разходи, свързани с вътрешните продажби на Isdemir, осъществени от Erdemir, и е мотивирал надлежно отхвърлянето на първата част от третото основание на жалбоподателите.

127 В това отношение в точки 96 и 97 от обжалваното съдебно решение Общият съд най-напред очертава обхвата на доводите на жалбоподателите в подкрепа на тази първа част, като посочва, че според тях в процеса на продажбите на Isdemir на вътрешния пазар Erdemir е префактурирало тези продажби на независими клиенти на същата стойност, на която са му били фактурирани от Isdemir, докато транспортните разходи са били фактурирани от превозвачите на товари на Erdemir и то ги е префактурирало на Isdemir. При изчисляването обаче на окончателния етап на дъмпинговия марж за Isdemir Комисията неправилно е увеличила разходите за ПОАР, декларирани от последното във връзка с продажбите на вътрешния пазар, с размер, за който тази институция е счела, че съответства на разходите за ПОАР, които покриват участието на Erdemir в процеса на продажби на Isdemir на вътрешния пазар.

128 В този контекст следва да се има предвид това, че в точка 115 от жалбата си пред Общия съд жалбоподателите са посочили, че транспортните разходи, които първоначално са били направени от Erdemir, са били префактурирани на Isdemir и че тези разходи са били отчетени в разходите за ПОАР на Isdemir. Освен това в точка 120 от тази жалба жалбоподателите са признали — във връзка със съображение 74 от спорния регламент, припомнено в точка 118 от посочената жалба, в която Комисията посочва, че не е в състояние да установи дали фактурираните услуги се отнасят до разходи, направени при препродажби на вътрешния пазар, тъй като всички осчетоводени сделки и/или издадени фактури са били обозначени само като „групови услуги“ — че фактурите и счетоводните

записи се отнасят до „разходи за групови услуги“ и същевременно са поддържали, че са предоставили подробни обяснения за изчисляването на разпределението на разходите за целите на определянето на разходите, направени от всяко дружество.

129 Следователно, както е видно от точки 96 и 97 от обжалваното съдебно решение, именно предвид тези доводи на жалбоподателите Общият съд е счел, че трябва да разгледа въпроса за евентуалното двойно осчетоводяване на транспортните разходи, свързани с тези вътрешни продажби, като част от декларираните от Isdemir разходи за ПОАР, тъй като те са били включени в „груповите услуги“, които Erdemir е фактурирало на това дружество.

130 В този контекст Общият съд най-напред посочва в точки 101 и 102 от обжалваното съдебно решение, че за целите на определянето на рентабилността на продажбите на вътрешния пазар Комисията евентуално взема предвид разходите за ПОАР на свързаните търговци и припомня, че сумите, съответстващи на тези разходи, както и на печалбата, се основават на реални данни за производството и продажбите.

131 По-нататък, в точка 104 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че в случая Комисията не е била в състояние да установи дали фактурираните услуги действително са се отнасяли до разходи, направени при препродажби на вътрешния пазар, тъй като всички осчетоводени сделки или издадени фактури са били обозначени само като „групови услуги“. Освен това в точка 110 от обжалваното съдебно решение той отбелязва, че в рамките на кръстосаната проверка от разстояние Комисията не е била в състояние да определи или да провери дали услугите, фактурирани на Isdemir от Erdemir, отразяват правилно участието на последното в процеса на продажби на вътрешния пазар и освен това, че след кръстосаната проверка от разстояние и въпреки предоставените фактури или извлечения от счетоводния баланс Комисията не е могла да провери дали функциите по продажбите на Erdemir са били правилно отразени в декларираните от Isdemir разходи за ПОАР.

132 Накрая, след като в точка 112 от обжалваното съдебно решение приема, че от отговорите, дадени на въпросника и на исканията за допълнителна информация, тази институция не е била длъжна да заключи, че продажбите на вътрешния пазар на Isdemir са били фактурирани чрез Erdemir, в точка 117 Общият съд заключава, че Комисията не може да бъде упрекната, че не може да определи и провери дали услугите, фактурирани на Isdemir от Erdemir, отразяват правилно това участие на Erdemir и че следователно тази институция е могла основателно да добави сума за разходи за ПОАР, за да отчете предоставените от Erdemir услуги по продажба.

133 От тези съображения следва, че в рамките на правото си на изключителна преценка на фактите Общият съд е приел, че въз основа на предоставената от жалбоподателите информация Комисията не е могла да установи точно кои разходи спадат към фактурираните от Erdemir „групови услуги“, нито следователно да провери дали транспортните разходи на Erdemir във връзка с продажбите на вътрешния пазар, които това дружество е извършило като посредник за Isdemir, са били правилно отразени в тези услуги или в разходите за ПОАР, направени и декларирани от Isdemir във връзка с продажбите на вътрешния пазар.

134 При това положение тези мотиви позволяват на жалбоподателите да се запознаят с причините, поради които Общият съд не е уважил доводите им, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол.

135 От това следва, че седмото основание, изведено от липсата на мотиви на обжалваното съдебно решение, трябва да се отхвърли по същество.

136 От всички изложени съображения следва, че жалбата трябва да се отхвърли изцяло.

По съдебните разноски

137 По силата на член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.

138 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

139 В случая, след като Комисията е поискала жалбоподателите да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски и последните е загубило делото, те трябва да бъдат осъдени да понесат, наред с направените от тях съдебни разноски, и съдебните разноски на Комисията.

По изложените съображения Съдът (десети състав) реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ и Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ понасят, наред с направените от тях съдебни разноски, и съдебните разноски на Европейската комисия.**

Подписи